

— Много е млад, та кой знай . . .

— Щом сред четиридесет момичета нея избира, нема да се разкайва. Пжк и нали се вижда: коя от другите я надминава по хубост и по ум? Пжк не само туй, ами и работна е.

— Виждам, виждам, Исмаил бег, ама нали знаеш всичко става. Пжк родителя все лошего премисля.

Песента продължи:

То не било,
 Два орела
 Два орела
 Белоглави —
 Най сж биле
 Наще млади,
 Наще млади
 Господари:
 Пжрвият бил
 Ромадан бег,
 Другият бил
 Наш Добриян.

— Машала! — Докарали я, — похвали Исмаил бег.

— По нас за всеко нещо се измислят песни, — се обади Горнака. Приляга им на нашенчени в песните.

— То е дар божи, Горан ага. Хора, които могат песни да сжчиняват сж пжрви хора.

А Рамадан бег и Добриян яхнали бели аждрахани, впи- ваха очи кжм жетварките да се порадват на кржшните им снаги и затаено вслушваха да се насладят от витата песен за тех сжчинена.

Радваха се младите орли на пжрвият си излет, сияеха от доволство техните бащи, че имат достойни синове. И равното загорско поле, осенено сжс без чет купни, изглеждаше самодоволно. То приличаше на изморен работник, който е избжрсал пот по чело от непосилен труд и през сянките на неизбрими купни леко си отджхваше. Тжй равно и безгранично, под топлите лжчи на лятното слжнце, то сякаш се сжживяваше сжс песните на жетварките, с купнежите на онези които сж заровили в неговите недра труд и надежди и сега